

Mindig van újraszületés

Tim Wyatt cikke

Fordította: Szabó Lilla

A történelem hosszú és kacskaringós folyosóin át a legtöbb kultúra hitt valamiféle újraszületésben vagy újratestesülésben.

A reinkarnáció tagadása jelenleg Nyugaton széles körben elterjedt, ám ez csak egy időleges visszautasítása eme időtlen igazság szentségének.

A durva anyagiasság és a cinikus tudomány kombinációja, valamint a halálról szóló álhírek - ezzel házal a három ábrahामी vallás: a kereszténység, a zsidó vallás és az iszlám - elátkozottként tüntetik fel az Ősi Bölcsesség tanításainak ezen szeletét.

E nagymértékű tagadás ellenére mégis egy állandó és időnként drámai emelkedés volt tapasztalható azon európai emberek számában és még inkább Észak-Amerikában, akik valójában hisznek a reinkarnációban.

A legutóbbi felmérések adatai szerint ez a szám az emberek negyede és harmada között helyezkedik el, mely rendkívül jelentős. Fél évszázada ez az arány sokkal kisebb volt. Újraszületés, újra megtestesülés, lélekvándorlás és a hasonló koncepciók természetesen már évezredek óta mélyen be voltak ágyazódva a keleti világszemléletbe a hinduizmusnak és a buddhizmusnak köszönhetően.

Talán a Covid-19 és más krízisek, melyekkel a világnak szembe kell néznie, bizarr módon, de működhetnek mintegy katalizátorként, hogy az emberek fogalmait, beleértve a halálról alkotott fogalmukat, átalakítsák.

Habár a reinkarnáció gondolata sohasem fogja teljesen kitörölni a haláltól való félelmet, mely oly sok embert kísért, legalább felkínálja annak a fogalmát, ami szerint valószínű a folyamatos létezés, és azt, hogy az élet és a tudatosság létezhet fizikai test nélkül. Ha elfogadjuk ezt az alapvető feltevést, miszerint rendszeres időközönként meghalunk és újraszületünk, sokkal nagyobb perspektívát kapunk általánosságban véve a létezésről.

Végül is, ez csak egy élet a sok közül. És bár fontos, a definíció szerint ez csak egy időleges helyzet. Nem mondom, hogy a tömeges elhalálozás vagy a globális lezárások, melyet mikroszkopikus, tüskés behatók okoztak, hirtelen minden szkeptikust, cinikust és materialistát meg fognak győzni, hogy van egy világ fizikain túl és hogy az élet a halálon túl is tart.

Azonban azok számára, akik jelentőségteljesebb válaszokat szeretnének az élet mélyebb kérdéseire, azoknak ez stimulánsként hathat, mely elősegíthet egy új gondolkodásmódot. Szóval, ha te vagy én meghalnánk ettől a vírustól, vagy bármilyen más okból kifolyólag, két

dologban biztos lehetsz. Egy: a halálad nem kizárólag a koronavírus, a rák vagy valamilyen vegyi fegyver miatt következett be.

Majdnem biztosan a karmád miatt volt, az ok és okozat csalhatatlan törvénye miatt, mely a jelen életünket az előző életeink gondolatai, szavai, tettei és érzelmei alapján formálja. Kettő: vissza fogsz térni végül a Földre egy másik helyen és időben, egy másik testben és személyiséggel, mint az, amelyről azt gondolod, hogy a sajátod ebben az életedben. Azonban mégis ugyanaz a lélek maradsz legbelül, bár remélhetőleg kicsit fejlettebb, módosultabb és előrehaladottabb, mint a jelenlegi életedben. Ez a vírus nem csak megfertőzi és megöli az embereket.

Alapjaiban és nagymértékben formálja át a viselkedésünket és a tudatosságunkat. Sokkal átfogóbban változtathatja meg a világot, mint a politikusok, döntéshozók és a modern kor más befolyásoló személyeinek mézes-mázos, megtévesztő szavai.

Ellentmondásosan, nem csak a végzet és a halál hírnökeként működik, hanem egyúttal a változást szolgáló tisztító erőként, mely segít kifüstolni az emberi butaságot és kapzsiságot. Egyrészt egy lehetőség a változásra, másrészt egy erős figyelmeztetés, hogy nem viselkedhetünk többé úgy, ahogy eddig.

Ez a vírus egy olyan érzelmi tisztulás, mely még a klímaváltozás körüli hisztériát is beárnyékolta. Nagy ironia, hogy tulajdonképpen elérte a célok legtöbbszörét, melyet az *Extinction Rebellion* zöld harcosai tűztek ki maguk elé, a helyi és nemzetközi közlekedés leállításával és a mozgás drasztikus korlátozásával.

A városok hirtelen kevésbé szennyezettek, az utak kevésbé zsúfoltak és a széndioxid kibocsátás nagy része megszűnik. A járvány eszközt és struktúrát adhat ahhoz, hogy az emberek felismerjék, hogy ők nem csak emberek, akiknek lelkük van, hanem lelkek, akik egy emberi kísérletben vesznek részt. Talán arra csábítja majd az embereket, hogy nagyobb jelentőségű kérdéseken is gondolkodjanak, úgymint a halál és a túlvilág és akár még meg is győzheti őket, hogy az élet többről szól, mint a munka, szabadidő, étel, szex, adósság és fogyasztás.

A történelem azt mutatja, hogy a háborúk, válságok és a konfliktusok hirtelen kiélesítik az emberek spirituális törekvéseit.

Amikor a megszokott bizonyosságok elpárolognak és a korábbi felfuvalkodott érzéseink a jogosultságainkkal kapcsolatosan a kukába kerülnek, akkor sokkal jobban vágyunk rá, hogy felfedezzük és átöleljük a belső énünket.

Az 1860-as években zajló Amerikai Polgárháború után hirtelen megugrott az érdeklődés a halottak sorsa iránt, egy időben a spiritizmus terjedésével, mivel sok ezer feleség, anya, lánytestvér és szerelmes vágyott arra, hogy tudja, mi lett a szeretteivel. Hasonló helyzet alakult ki az I. Világháború után és az azt követő spanyolnátha után is, mely további 20 millió életet követelt.

Normál körülmények között a halál egy visszataszító téma a legtöbb ember számára, kellemetlen vacsoratéma, olyan, amit hanyagolni és kerülni kell, amennyire csak lehet.

Azonban ilyen kritikus időkben az emberi halandóság olyannyira mindenütt jelenlévő, hogy többé nem hunyhatunk felette szemet.

Szembesülni kell vele, mert mindig jelen van és nagyon valóságos. A halál most beszédtema és sohasem túl korai megemlíteni. Másfél évszázada *Helena Blavatsky*, akit találóan a *New Age* keresztanyjának neveznek, hívást intézett az emberiséghez, hogy tanulmányozzák és rögzítsék a "törvények törvényét" - a karmát, mely eldönti és így meghatározza a reinkarnáció formáját és minőségét minden esetben. Az érdeklődés lassan elterjedt az egész Földön, ahol ezek a fogalmak korábban idegenek voltak. Azonban ezek a nézetek nem terjedtek olyan gyorsan, mint a vírus. A vírus mintegy gyorsítóként működhet. Mint ahogyan a halállal kapcsolatos igazságokhoz, a koronavírus az Ősi Bölcsesség tanításainak egy másik sarokkövéhez is közelebb hozhatja az embereket, ez pedig nem más, mint a ciklikusság törvénye. Mindennek, egy elektrontól kezdve egy galaxis csoportig ugyanolyan életciklusai vannak: születés, növekedés, érettség, hanyatlás, halál, újraszületés. Túl sok ember túl sokáig hanyagolta el ezt a nyilvánvaló igazságot és így egy spirituális pusztaságban és egy egzisztenciális zsákutcában hagyták magukat. Ha nem veszünk tudomást a ciklusokról, veszélybe kerülünk.

Amellett, hogy a járvány gyorsan terjedő, egy nagyobb ciklusnak is a része, görcsös újrafutása annak, ami egy évszázada a spanyolnátha alatt történt. Sok olyan pont volt a múltban, amikor (kétség kívül ezoterikus okokból, a mi felfogásunkon túl) a népesség számát hirtelen lecsökkentették éhséggel, járvánnyal, dögvésszel, háborúval és természeti katasztrófákkal. Az egyetlen különbség ezzel a mostani helyzettel az, hogy ez most nem egy helyhez kötött katasztrófa, hanem ténylegesen nemzetközi, melynek zord valósága a bolygó minden pórusába beszivárog.

Ugyanúgy, mint ahogy a modern, felvilágosulatlan elme össze tud zsugorodni attól az ötlettől, hogy ez a Föld természetes ritmusának a része, és időről időre szükség van egy drámai kiegyensúlyozásra azért, hogy az egyensúlyt biztosítsa. Csak keveseknek van tiszta rálátása erre, így csak találgathatunk, hogy milyen okkult igazságok állnak ezen járvány mögött. Azonban abban biztosak lehetünk, hogy ez egy nagyobb tervnek a része és a cikluson belül most kell megtörténnie.

A Covid-19 lehet az egyik legdurvább tanító, akivel valaha találkoztunk, de lehet, hogy az egyik leghatékonyabbnak fog bizonyulni. Amikor majd végre visszahúzódik és látjuk az utóhatását, talán majd kifinomultabb lesz a megértésünk a halálról, az újraszületésről, a karmáról és a ciklusok alapvető fontosságáról.

“A természetben semmit nem látunk elkülönülve, minden kapcsolatban van valami mással, mely előtte, mellette, alatta és felette létezik.”

Johann Wolfgang von Goethe

A cikk a The Theosophist - Vol 143.7 April 2022 számában jelent meg.